

— Възможно ли е? Може ли това да бѣде? Попыта
вѣнъ отъ себе си г. Хрисодактилъ. — Като четете пис-
мото и питате ли още? Ето причината за която ся ямъ
отъ толкозь дена на самъ. А ты ми казувашъ за Исидо-
ра! . . . — Боже мой, Боже мой, какъ наказувашъ ты ста-
риниѣ ми! — Трѣба да ѣхъ накажешъ жестоко. Азъ мы-
слиѣ че е добръ да ѣхъ испратимъ за петъ шесть мѣсеца въ
нѣкой мѣнастырь. Да ся стресне. Да и дойде умѣтъ въ главѣ-
тъ. — Ще испадѣхъ първо оногось хаирсѣжина, който подъ прѣ-
длогъ на учитель дойде да смути спокойствието на кѣщѣтъ
ми. — Не, Господине, не. Това е излишно. Не трѣба да дава-
мы на свѣтътъ причинѣ да има какво да приказва. Учителтъ
трѣба да остане. Дайте на мене волѣхъ да му кажѣ което
трѣба. Но неѣхъ трѣба да ѣхъ испратимъ въ нѣкой мѣна-
стырь. — Това е моя работа! — Сирѣчь, ще направишь
това което ти казвамъ? — Не разбирамъ. — Ще ѣхъ пра-
тите ли въ нѣкой мѣнастырь, или както и да е ще ѣхъ у-
далечите ли? — Ще си помислиѣ. — Я го чувай ты ще
си помисли казува. Ще помисли. Но тогазъ ще го напра-
виѣ азъ. — До когато е живъ Хрисодактилъ, никой нѣма
право да ся располага въ кѣщѣтъ ми както ще. — Но,
господине? — Но, господже! — Да мя прощавате. Чини
ми ся че и на мене сте нѣщо длѣжни. — Като какво? —
Таквозъ дѣто да мя не докарвате въ положеніе да ви го
напомниѣ. — Да ми го напомнишь ли казувашъ? — И какъ
не, господине, когато ми казувате че нѣмамъ право да въ-
спитамъ дѣщеритѣ си както искамъ. — Виждамъ слѣдствія-
та на досегашниѣ ви старанія. — И що съмъ азъ крива?
— Ты не си крива да кажемъ, но оставѣте мя поне да
подѣйствувамъ и да ся погрыжѣхъ отъ сега азъ. — Стига
да отдалечите отъ тука тѣзи безнравственницѣ и продер-
зливѣ. — Дѣщеря ви е, господже! — Тя е гнѣвъ Божій
прѣобразенъ за да мя мѣчи. — Тогазъ не трѣбаше да ста-